

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1439/2020
31.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Оља Оливервић Новаковић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу, унутрашњу и спољну трговину „ELEPHANT СО“ Д.О.О. из Београда, чији је пуномоћник Радмила Степановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4252/18 од 14.06.2019. године, на седници одржаној 31.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4252/18 од 14.06.2019. године, у преиначујућем делу.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 1528/17 од 18.09.2018. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се поништи решење туженог број .../... од 20.02.2017. године, о отказу уговора о раду број ... од 01.10.2014. године (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужени да исплати тужили на име накнаде материјалне штете због незаконитог отказа уговора о раду, износ од 137.391,66 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до коначне исплате (став други изреке). Обавезао је тужилу да накнади туженом трошкове парничног поступка у укупном износу од 129.650,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате, у року од осам дана по пријему преписа пресуде, под претњом принудног извршења (став трећи изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 4252/18 од 14.06.2019. године, преиначио је пресуду Првог основног суда у Београду П1 1528/17 од 18.09.2018. године, у ставу првом изреке, тако што је усвојио тужбени захтев тужиле и поништио решење туженог број .../... од 20.02.2017. године којим је тужили отказан уговор о раду број ... од 01.10.2014. године (став први изреке). Укинуо је пресуду Првог основног

суда у Београду П1 1528/17 од 18.09.2018. године у ставу другом и трећем изреке и предмет у том делу вратио првостепеном суду на поновно суђење (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у преиначујућем делу (став први изреке), тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилја је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у побијаном делу, на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

У ревизији се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену у поступку пред другостепеним судом, када се између осталог наводи да „у образложењу није наведено зашто тај суд сматра да су разлози наведени у упозорењу и решењу о отказу начелно образложење туженог“. Међутим, у том делу наводима ревизије се не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је на основу Уговора о раду број ... од 01.10.2014. године, засновала радни однос код туженог на неодређено време на пословима Оспореним решењем туженог, тужилји је престао радни однос отказом уговора о раду, због учињене повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине и понашања које је такво да не може да настави рад код послодавца, у смислу одредби члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, члана 30. став 3. тачка 8. Правилника о раду и члана 13. став 1. тачка 4. Уговора о раду. Тужилји је радни однос престао са 20.02.2017. године. Доношењу оспореног решења је претходило упозорење тужилји о постојању разлога за отказ уговора о раду, дописом заведеним код туженог под бројем .../... од 09.02.2017. године. Према истом, тужилја је сходно одредби члана 179. став 2. тачка 8. Закона о раду и члана 13. став 1. тачка 4. Уговора о раду, учинила повреду радне обавезе, јер се 19.12.2016. године понашала супротно упутству послодавца, тако што је одбила прековремени рад, вређала руководиоце и називала их погрдним именима, уносила нервозу, стварала тензију и негативну атмосферу међу колегама.

Утврђено је и да је тужилја критичног дана, након што је заједно са осталим запосленима добила налог да остане да ради након истека радног времена због хитног обављања посла испољила непримерено понашање, упућивала псовке ББ, ВВ и шефу ГГ, називајући их, односно употребљавајући увредљиве речи упућене ББ и ВВ „дебилуше“ и „смрдљуше“, а шефу ГГ увредљиве речи „ј.... му мртву мајку“. Затим, да је тужилја тог дана остала да ради прековремено, али да је била незадовољна, плакала и говорила да ће запамтити данашњи дан ВВ и ББ, упућујући им увредљиве речи (тужба је поднета 13.04.2017. године).

Првостепени суд је закључио да је тужила на описани начин учинила повреде радне обавезе из одредбе члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, а у вези са одредбом члана 90. став 3. тачка 8. Правилника о раду туженог и одредбе члана 109. тачка 7. истог Правилника и члана 13. тачка 4. Уговора о раду, због чега је законито оспорено решење о престанку радног односа тужиле отказом уговора о раду. Међутим, другостепени суд је закључио да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, због чега је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиле, тако што је поништио оспорено решење туженог о престанку радног односа тужиле отказом уговора о раду.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14 и 13/17- УС) је прописано да, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то, ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Одредбом члана 90. став 2. тачка 8. Правилника о раду код туженог од 22.09.2014. године, да, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Одредбом члана 13. став 1. тачка 4. Уговора о раду закљученог између парничних странака је прописано да, раднику може престати радни однос, односно послодавац може једнострано раскинути овај уговор и у случајевима, осим у оним предвиђеним законом, и то услед непоштовања радне дисциплине прописане актима послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

У спору из радног односа, суд законитост решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Другостепени суд је закључио да је основна обавеза послодавца да запосленом у решењу о отказу наведе конкретне и стварне разлоге за отказ уговора о раду који се односе на чињенице које су формирале отказни разлог (не само начелно образложење да је тужила вређала руководиоце, називала их погрдним именима и уносила нервозу, стварала тензију и негативну атмосферу међу запосленима), а у одсуству таквих разлога отказ уговора о раду је незаконит, због чега је у конкретној ситуацији супротно закључку првостепеног суда оспорено решење незаконито.

Дакле, тужиле је радни однос престао због отказног разлога који зависи од околности конкретног догађаја. Међутим, како се у конкретној ситуацији на основу утврђеног чињеничног стања, у делу који се односи на упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду и оспореног решења, не може са сигурношћу утврдити на који се начин тужила понашала супротно упутствима послодавца када је одбила прековремени рад, односно како је гласило упутство послодавца и како се недолично понашала према другим запосленима у пословним просторијама послодавца, када их је вређела и називала погрдним именима и уносила нервозу, стварала тензију и негативну атмосферу међу колегама, то није могло бити ни доказано непоштовање радне дисциплине, односно да је њено понашање таквог карактера да не може да настави рад код туженог, због чега је другостепени суд правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и поништио оспорено решење као незаконито.

При том, како се одбија као неоснована ревизија туженог, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић